

Zadnji pozdrav umrlemu pesniku.

1.

Ko sonet je za sonetom
s tvoje lire sladko pel,
angel smrti jih je slušal
in po liri hrepenel . . .

Prismehljal se ti je v sobo,
dahnil mir ti na obraz:
Ti — ko slak svoj cvet pred mrakom
strnil si oči tačas . . .

In lokavi gost je z liro
zbežal do neba višin. —
Splavaj kvišku, duša blaga,
splavaj ponjo, Dragotin!

2.

V pozni noči
kakor sapa tiha
Muza-vdova
nad gomilo diha. —

Kot meglica
zjutraj se poslavlja,
a za sabo
rosen cvet ostavlja . . .

3.

Glej, Julijana! Tvojih solz
grob neče vzeti vase;
nebeški žarki jih pijó
na tvoje zlate čase.

Ne plakaj! — Vajina ljubav
ne spi pod hladno rušo:
nad zvezdami te Dragotin
z ljubečo čaka dušo.

Silvin Sardenko.

Irenej Friderik Baraga, oče indijanske književnosti.

(Priobčil *I. L. Burgar.*)

Ker je ta list predlanskim za stoletni spomin objavil črtice o nepozabnem Baragu, zlasti z ozirom na njegovo delovanje v slovenski domovini, sklenil sem opisati¹⁾ tudi njegovo delovanje tukaj v Ameriki.

Pokazati hočem bravcem „ljubljenega očeta“ ameriških rdečkožcev kot začetnika njih književnosti, s katero jim je postavil steber krščanske omike.

Predno preidemo na predmet tega spisa, naj navedem ob kratkem dejstva¹⁾ o sedanjem položaju indijanskih bivališč, kjer je Baraga zasadil sveti križ.

Poglavitna rodova Indijancev, s katerima je imel opraviti misijonar Baraga, so bili Čipevci (Chippewa) in Otavci (Ottawa). Ko je naš pokojni rojak prvič prišel med nje, so bi-

¹⁾ Ta spis je bil namenjen za stoletni spomin rojstva Baragovega. A žal, nismo ga mogli objaviti poprej.

Uredn.

¹⁾ Za naslednje podatke sem rabil „American Catholic Quarterly Review“, katerega priporočam onemu, ki se zanima za podrobnosti v tej stvari.